

Arrest

nr. 77 634 van 20 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk X en X.

Op 30 september 2011 dient de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 21 november 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.09.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

A., A. (...) (RR (0) (...)) 0 Vardenis, (...)

+

K., A. (...) (RR (0) (...)) Jerevan, (...)

+ kinderen

K., T. (...) (RR (0) (...)) 0 Jerevan, (...)

K., R. (...) (RR (0) (...)) 0 Jerevan, (...)

Nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter — § 3 2°— van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij haar aanvraag een paspoort voor op naam van A., A. (...) uitgereikt op 10.03.1999 en geldig tot 10.03.2009.

Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en —datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het haar toe bij indiening van haar aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren:

de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 —2°)

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen — fax: 02 274 66 11).

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 18.11.2011) en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van “*de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991*”, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing wordt gemotiveerd door te stellen dat betrokkene - Mevrouw A.A. (...)- in de aanvraag de identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in art. 9ter, §2 of de aanvraag het bewijs voorzien in §2, derde lid, niet bevat.

Dat de bestreden beslissing preciseert dat betrokkene bij haar aanvraag een paspoort voorlegt op naam van A., A. (...) op 10.03.1999 en geldig tot 10.03.09; dat betrokkene in gebreke blijft om een sluitend bewijs te leveren van haar actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit, om reden dat het voorgelegde paspoort niet meer geldig is en het verlopen paspoort slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit levert tot de vervaldatum.

Terwijl verzoekster een paspoort heeft voorgelegd met vervaldatum 10.03.09 van een bestaande staat, nl. ARMENIE, en een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is het bewijs levert van de identiteit en de nationaliteit overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Immers, artikel 9ter §2 van de wet van 15.12.1980 vereist niet dat het voorgelegde identiteitsdocument nog geldig moet zijn op het moment van de indiening van de aanvraag.

De parlementaire voorbereiding van de wet bevestigt dat een "oud nationaal paspoort" op geldige wijze de identiteit van de vreemdeling kan aantonen (Pan. St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001,145).

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing ten onrechte naar het arrest n°193/2009 van 29.11.09 van het Grondwettelijk Hof, dat vermeldt dat als bewijs volstaat elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld doch geenszins stelt dat de aangevoerde stukken op het ogenblik van indiening van de aanvraag een "actuele" waarde moeten hebben.

In de bestreden beslissing worden overigens geen elementen aangehaald om aan te tonen dat verzoekster niet meer over de Armeense nationaliteit zou beschikken.

Door de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren louter omdat een paspoort met verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoekster in twijfel te trekken, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet (zie ook RvV n° 70.240, 21 november 2011).

Dat de bestreden beslissing van onontvankelijkheid derhalve geen draagkracht vindt in haar motieven. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"Middel afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM)"

Verzoekers gaan ervan uit als zou het voorleggen van een vervallen Armeens paspoort volstaan om te voldoen aan de documentaire voorwaarde.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat; (eigen onderlijning)

(...)"

Hieruit volgt dat de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren indien de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot. De identiteit kan worden aangetoond door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat de volledige naam, geboorteplaats en datum en de nationaliteit van verzoeker bevat, dat is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, en dat toelaat een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de aanvrager en het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van verzoekers.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de op 29 september 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet als niet ontvankelijk afgewezen omdat verzoekster een paspoort bijvoegde waarvan de vervaldatum reeds verlopen op 10 maart 2009.

In de bestreden beslissing wordt m.n. het volgende motief aangewend:

Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum."

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling, die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient, te eisen dat hij zijn identiteit aantoot. Het Grondwettelijk Hof gaf tevens aan dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar—geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009).

Artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit — zijnde een constitutief element van zijn identiteit — dient aan te tonen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag van 29 september 2011 om op grond van medische redenen tot een verblijf in België te worden gemachtigd, ter staving van haar identiteit, een kopie van een sinds 10 maart 2009 vervallen Armeens paspoort voegde.

Uit deze kopie blijkt dat het paspoort werd afgeleverd op 10 maart 1999 en geldig was tot 10 maart 2009. Het kan dan ook niet als kennelijk onredelijk beschouwd worden dat de verwerende partij oordeelde dat de actuele nationaliteit van verzoekster niet kon vastgesteld worden aan de hand van het aangehechte stuk.

Hierbij heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar tevens zeer recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 70.917 d.d. 29 november 2011 waarin het volgende werd opgemerkt:

"Verweerder kon derhalve oordelen dat de actuele nationaliteit van verzoekster niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door haar aangebrachte stuk. De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. (...)"

Aan verzoekster werd op 10 maart 1999 een paspoort met een geldigheidsduur van tien jaar afgeleverd door de Armeense autoriteiten. Op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf, op 29 september 2011, was de geldigheidsduur van het paspoort langer dan twee jaar verstreken.

Gelet op het feit dat de uiterste geldigheidsdatum van het voorgelegde paspoort reeds sedert geruime tijd is verstreken — waarbij tevens moet worden opgemerkt dat het een paspoort betreft dat reeds is afgeleverd op 10 maart 1999. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster op 17 december 2009 in België een asielaanvraag indienende. Zij werd definitief van die eis afgewezen en zij maakt niet aannemelijk geen recent nationaal paspoort te kunnen voorleggen.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet toelaat een sluitend bewijs van de nationaliteit van verzoekster te leveren.

Verzoekster liet ook na aan de hand van andere bewijsstukken duidelijkheid te verschaffen inzake haar actuele nationaliteit.

De verwerende partij heeft de eer te benadrukken dat eveneens uit de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (1) (Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 771/001, 145), blijkt dat de vier cumulatieve elementen van de identiteit in de zin van artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet moeten aangetoond worden. Het feit dat in deze memorie van toelichting verscheidene documenten worden opgesomd, waaronder een vervallen paspoort, die kunnen aangewend worden om de identiteit, zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, te bewijzen laat niet toe de besluiten dat het voorleggen van één van deze opgesomde documenten steeds volstaat om

alle vier de constitutieve elementen van de identiteit aan te tonen. Deze zienswijze wordt tevens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 70.917 d.d. 29 november 2011. Het enig middel mist iedere grond."

2.3. De verzoekende partijen betwisten dat het vervallen Armeens paspoort van de eerste verzoekende partij, dat geldig was van 10 maart 1999 tot 10 maart 2009, geen voldoende bewijs levert van haar actuele nationaliteit. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partijen hebben op 30 september 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend.

Artikel 9ter, §1 en 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag."

Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in §2 van ditzelfde

artikel. Aan deze “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In casu hebben de verzoekende partijen aan de aanvraag het Armeens paspoort van de eerste verzoekende partij toegevoegd, dat tot en met 10 maart 2009 geldig was. De verwerende partij verklaart deze aanvraag onontvankelijk, daar ze meent dat een vervallen paspoort de actuele nationaliteit van de eerste verzoekende partij niet aantoonst. Zij meent dat uit het arrest 193/2009 uitgesproken op 26 november 2009 door het Grondwettelijk Hof moet worden afgeleid dat de stukken op het ogenblik van het indienen van de aanvraag een actuele waarde moeten hebben die sluitend moet zijn. Volgens de bestreden beslissing levert een verlopen paspoort slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de parlementaire voorbereiding waarin uitdrukkelijk bepaald wordt:

“Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart.” (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 145).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt duidelijk dat ook een oud paspoort in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan ingediend worden. Evenwel dient er in dit verband verwezen te worden naar artikel 9ter, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat ook aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld.

B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Te dezen stelt zich de vraag of een vervallen paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is, blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit. In casu dienen de verzoekende partijen een paspoort van de eerste verzoekende partij met verstreken geldigheidsduur in van een bestaande staat die sinds de uitreiking van het paspoort niet gewijzigd is. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van de eerste verzoekende partij zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat de eerste verzoekende partij niet (meer) de

Armeense nationaliteit zou bezitten. In casu toont het vervallen paspoort de constitutieve elementen van de identiteit en nationaliteit op voldoende wijze aan. Dit klemt nog meer nu bovenaan in de bestreden beslissing, onder de opsomming van de namen van de eerste verzoekende partij en de overige aanvragers, wordt vermeld "*nationaliteit: Armenië*", zodat de bestreden beslissing tegenstrijdige motieven bevat. Voorts worden de documenten die de verzoekende partijen voorleggen niet in vraag gesteld. De redenering van de verwerende partij kan niet worden gevolgd.

Waar de verwerende partij verwijst naar arrest nr. 70 917 van 29 november 2011 van de Raad, waarbij het beroep tot nietigverklaring verworpen wordt van een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter onontvankelijk wordt verklaard omdat de verzoekende partij een vervallen Armeens paspoort voorlegde, dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij niet aantoont dat de feiten die aan de basis lagen van het betrokken arrest gelijkaardig zijn aan de feiten die kenmerkend zijn voor de situatie van verzoekende partijen, zodat zij niet dienstig naar deze rechtspraak kan verwijzen, te meer uit het aangehaalde arrest blijkt dat de verzoekende partij in die zaak gedurende lange tijd in andere staten heeft verbleven. Bovendien dient gesteld dat arresten in de continentale traditie geen bindende werking hebben.

Door de aanvraag van de verzoekende partijen onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort, met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat die sedert het verval van het paspoort niet is gewijzigd, werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van de eerste verzoekende partij op zich in twijfel te trekken ten gevolge van argumenten vreemd aan het vervallen zijn van een paspoort, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen voeren terecht de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 november 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN